

РЕШЕНИЕ

№ 1931

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 19.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **10076** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Я. С. Я., уточнена с молба на л.105 по делото, срещу ревизионен акт (РА) №Р-22221920000496-091-001/14.04.2021г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП–София, в частта потвърдена с Решение № 1086/16.07.2021г. на директора на Дирекция “ОДОП” – София при Централно управление (ЦУ) на НАП.

С жалбата се оспорва РА като незаконосъобразен, тъй като констатираните в него задължения били изцяло необосновани, недоказани и незаконосъобразни. Твърди се, че в конкретния случай не били доказани по несъмнен начин обстоятелства по чл.122 от ДОПК по неотчетени приходи от страна на ревизираното лице, като в тежест на органите по приходите е да установят, че ревизираното лице действително е извършило някакви продажби или услуги и е реализирало приходи от тях, които не е отчетло. Констатацията на ревизиращите органи, че са налице съществуващи приходи, които не са били отчетени от РЛ според жалбоподателя не е правилна, тъй като не са изследвани вътрешните основания, за обстоятелствата относно извършените проверки по банковите сметки на ревизираното лице. По РА се констатира само постъпили парични суми, като не се взема предвид обясненията на ревизираното лице, че част от сумите, с които е захранвало банковите си сметки, са постъпвали с уговорката, да бъдат предадени на трето лице или са суми, взети назаем от трети лица, че извършените захранвания по сметката му по касов път представляват парични суми,

предоставени в заем или връщане от трето лице на предоставен вече заем от Я. С. Я.. Останалите твърдения на ревизиращите органи били само предположения. Оспорва и приетото от ревизията, че лицето е разполагало с не повече от 5000 лв. в брой без писмени доказателства за произхода на средствата, в случай че ревизираното лице не е представило доказателства и информация за наличните суми в брой в началото на съответния период. Счита, че ревизиращите органи е следвало да приемат за доказани твърденията за начално салдо на Я. С. Я. в размер на 10 000 лв., а не само 5 000 лв., както и да не се кредитира експертната в хода на ревизията, тъй като е използвала аналози само на офертни цени, а не на реални сделки. Възразява и срещу приетите разходи за издръжка в много големи нереалистични размери, като по статистическите данни на НС сумите са много по малки, а отделно от това един път са разходи за издръжка и живот и отделно комунални услуги. Не е отчетено, че захранванията от трети лица на суми по сметката на жалбоподателя не са приходи, а са други суми-заем, суми за временно послужване; суми по услуги, суми преведени на Я. С. Я. със задължение да бъдат предадени на трето лице.

В хода на устните състезания по делото, жалбоподателят, чрез адв. В., моли съда да отмени ревизионния акт в потвърдената с решението на Дирекция ОДОП част. Не претендира разноски.

Ответникът – директор на Дирекция „ОДОП“ – София изразява в писмена молба становище за законосъобразност на РА и потвърждаването му.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221920000496-020-001 от 30.01.2020 г., връчена на 12.02.2020 г., издадена от Р. Г. Я., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП София, в качеството на заместник на А. Г. М., съгласно Заповед №РД-84-2200-52 от 27.01.2020 г., е възложена ревизия на Я. С. Я. за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2015 г., 2016 г., 2017 г., 2018 г. и 2019 г. Със Заповед за изменение на ЗВР №Р-2222192000496-020-002/07.05.2020 г. е удължен срокът за извършване на ревизия – до 10.07.2020 г. На основание чл. 34 от ДОПК, със Заповед №Р-22221920000496-023-001 от 10.09.2020 г., производството е спряно до приключване на ревизията на И. Н. Н., с която лицето е във фактическо съжителство, като възобновено със Заповед №Р-22221920000496-143-001 от 25.03.2021 г. Заповедите са издадени от органа, издал първоначалната ЗВР.

За резултатите от ревизията е съставен РД №Р-22221920000496-092-001 от 21.08.2020 г., връчен на 29.03.2021 г. Срещу констатациите на РД не е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА №Р-22221920000496-091-001/14.04.2021 г., издаден от А. Г. М. на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП София – орган, възложил ревизията /съгласно Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г./, и М. П. Б., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП София - ръководител на ревизията. РА е връчен на 28.04.2021 г.

Като резултат от проведеното ревизионно производство, с оспорвания РА са определени допълнителни задължения общо в размер на 43 168,33 лв. и лихва в общ размер на 9 139,43 лв. за 2015 г., 2016 г., 2017 г., 2018 г. и 2019 г. Допълнително

установените задължения са във връзка с получени средства по банковата сметка на лицето, които са квалифицирани като доход от друг източник и на основание чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ подлежат на облагане, както и от установено несъответствие между получените приходи и направените разходи.

РА е обжалван пред директора на дирекция „ОДОП” – [населено място] в срока по чл. 152 ДОПК с жалба вх. № 94-Я-27/12.05.2021 г. /л.16-22 по делото/.

С Решение № 1086/16.07.2021 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“-София, обжалваният РА е изменен, като установения с РА данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2015 г. в размер на 2 907,55 лв. е определен на 1 747,00 лв. ведно със съответните лихви; установения с РА данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2016 г. в размер на 11 613,52 лв. е определен на 5 234,06 лв. ведно със съответните лихви; установения с РА данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2019 г. в размер на 11 660,46 лв. е определен на 377,50 лв. ведно със съответните лихви и потвърден в оспорената част на установените задължения за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2017 г. и 2018 г., ведно със съответните лихви. Мотивите на решаващият орган са обсъдени по нататък в решението по задължения по отделни години.

Последвала е жалбата до съда.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства във връзка с твърденията на жалбоподателя, приети са заключения по ССЕ и СОЕ, неоспорени от страните, които съдят кредитира като доказателства по делото, като обективно и компетентно изготвени.

Писмените доказателства са удостоверения събрани от различни общински служби и „Електрохолд продажби“ ЕООД относно заплащани задължения на А. Ю. А., за който жалбоподателят твърди, че е извършвал плащания на разходи а данъци, такси, ток.

По делото е разпитан свидетелят М. П. Ч., който твърди, че били приятели и жалбоподателят работел във фирмата му „Вита Джой“ на длъжност „връзки с обществеността“. Заявява, че той захранвал сметките на Я. Я. с парични суми, които били внасяни в банка ОББ, без да си спомням точно. Когато му се е налагало и са му трябвали пари и той не е бил в София свидетелят Ч. заявява, че му превеждал суми и му захранвал сметките. Той попълвал вносни бележки и ги внасял в касата на банката по негова сметка, като основание посочвал захранване на сметката. Приятели били и си помагали и когато са му трябвали пари захранвал сметките му, помагал и на други хора, това било заем за услуга. Без да си спомня точно сумите, които му превеждал били осем хиляди лв., друг път четири хиляди лева – не си спомня точните суми, а той му връщал сумите на ръка по-малко, колкото имал възможност в периода 15-18-19г. Това се случило около 2-3 пъти и тогава вече не работели при мен. Той му ги връщал. Ако не му ги връщал нямало да му дава повече. Превеждал му ги по банка, защото физически не е бил до него. Спомня си, че единият път бил на морето и нямало как да му ги предаде лично. На него са му правили ревизия много пъти, питали са го и за тези суми. Собственик е на няколко строителни фирми, давал писмени обяснения на ревизиращия органи, като разбрал, че една от ревизиите на фирмата била заради Я. Я..

В настоящото съдебно производство са приети и други писмени доказателства – удостоверения от различни институции и дружества и две съдебни експертизи – съдебно оценителна и съдебно счетоводна, които са предмет на обсъждане по отделните задължения и които съдят кредитира.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:
Жалбата е допустима, като подадена в срок и от лице, което има правен интерес.

Разгледана по същество жалбата се явява.

Ревизионният доклад и ревизионният акт са издадени в сроковете по чл.117 ал.1 и чл.119 ал.3 ДОПК и от компетентни по смисъла на чл.118 ал.2 ДОПК органи. Валидността на електронните подписи на приходните органи, подписали ЗВР, РД и РА е установена от представените по делото сертификати, поради което РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК, като подписан с квалифициран електронен подпис от органите по чл.119, ал. 2 от ДОПК. Доказателствата не са оспорени от жалбоподателя.

В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Правилно органите по приходите са пристъпили към ревизия по особения ред по чл.122 от ДОПК, доколкото след предварителния анализ на установените факти и обстоятелства, са установили наличие на основания по чл.122, ал.1, т.2 от ДОПК - данни за укрити приходи / доходи, предвид, че банковите сметки на ревизираното лице са захранвани от физически лица със суми с неясен произход, които средства представляват облагаем доход по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗДДФЛ във връзка с чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ /доходи от други източници/. Констатирано е също, че за част от периодите /2015 г., 2016 г. и 2019 г./ лицето е разходвало повече средства от доказаните доходи, което съответства на основание по т.7. На основание чл. 122, ал. 4 от ДОПК ревизиращият екип е определил основа за облагане с данък върху доходите на физическите лица ревизираните периоди, като са взети предвид изброените в чл. 122, ал. 2 от ДОПК обстоятелства, подробно описани в РД. На основание чл.124, ал.2 от ДОПК в производството по обжалването на ревизионния акт при извършена ревизия по реда на чл. 122, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 е подкрепено със събраните доказателства. Или особеният ред за облагане е свързан с прехвърляне на доказателствената тежест в производството по обжалването на ревизионния акт върху жалбоподателя, щом са установени основания по чл.122, ал.1 ДОПК. Спазено е изискването на процедурата като органите по приходите са изготвили и са връчили на жалбоподателя уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК.

За периодите на ревизията, след съпоставка между получените доходи и извършените разходи от жалбоподателя, органите по приходите са установили недостиг на парични средства за 2015 г., 2016 г. и 2019 г., формиран като следствие от липсата на натрупани за периодите приходи, които да покриват направените от жалбоподателя разходи. Този извод е обоснован с констатацията за превишение на разходите на лицето над приходите, установено по формулата /к. 2 + к. 3 - к. 4 - к. 5/, където к. 2 са паричните средства /по банкови сметки и в брой/ в началото на данъчния период, к. 3 са постъпленията през периода, к. 4 са разходите за периода, а к. 5 паричните средства /по банкови сметки и в брой/ в края на данъчния период. Формирано е заключението, че ревизираното лице не е имало доходи в размер, съпоставим с извършените през тези периоди разходи.

По приложението на материалния закон, направените в жалбата твърдения и представените в тяхна подкрепа доказателства от жалбоподателя, съдът намира следното:

Предмет на спора пред съда са задълженията по ЗДДФЛ за 2015г., 2016г., 2017г.,

2018г. и 2019г., в частта неотменена с Решение № 1086/16.07.2021г. на ответника.

1. Първият спорен въпрос е относно началното салдо - размерът на наличните парични средства в брой на жалбоподателя към 01.01.2015 г.

Я. С. Я. е представил на ревизията информация за наличните парични средства в брой към 01.01.2015 г. в размер на 10 000 лв., като е посочил, че са от трудови правоотношения, но не са представени документи, доказващи, че лицето разполага с тази сума.

Органите по приходите са приели, че начална разполагаемата сума в брой към 01.01.2015 г. е в размер на 5 000 лв. Аргументирали са се, че това е съгласно трайно установената практика на ВАС, като сума от 5 000 лв. е житейски оправдано да се счита, че лицето е разполагало към 01.01.2015г.

Решаващият орган е отчетел, че жалбоподателят не е представил никакви писмени доказателства за твърденията си за разполагаеми парични средства към 01.01.2015г. в размер на 10 000 лв. от трудови правоотношения и е потвърдил като правилно определена началната разполагаема сума в брой към началото на ревизирания период от 5 000 лв.

В жалбата до съда отново се поддържа становище, че ревизиращите органи е следвало да приемат за доказани твърденията за начално салдо на Я. С. Я. в размер на 10 000 лв., а не само 5 000 лв. Същевременно не представя доказателства за това си твърдение.

Предвид, че и в хода на съдебното производство жалбоподателят не представя доказателства за твърденията си за начално салдо от 10 000 лв. към 01.01.2015г., съдът намери, че констатацията на ревизията за начално салдо от 5 000 лв. е правилна, а жалбата недоказана в тази част. Въпреки, че на жалбоподателя бяха издадени съдебни удостоверения за снабдяване с информация от дружествата „Монтажи“ ЕАД, „Форест лес груп“ ДЗЗД, от които твърди, че е получил доходи по договори за управление и контрол и граждански договори, не се представиха доказателства въз основа на тези удостоверения и не се потвърждава тезата на жалбоподателя за начално салдо и за захранване на сметките му по този начин.

2. Задължения за 2015г.

За 2015 г. при направената съпоставка е установено несъответствие между стойността на получените и извършените разходи от ревизираното лице със сумата в размер на 8 677,45 лв.

При преглед на банковите извлечения от сметка в ЦКБ с IBAN BG54CECB979010D6376100 е установено, че ревизираното лице е захранвало сметката си по касов път със сумата в размер на общо – 20 400,00 лв. Установено е и захранване по касов път в размер на 3 050,00 лв. – на 22.07.2015 г., 3 000,00 лв. – на 23.07.2015 г. и 8 000,00 лв. – на 06.08.2015 г. с вносител М. П. Ч., 3 420,00 лв. – на 29.09.2015 г. с вносител Г. Е. Р., 2 928,00 лв. – на 04.12.2015 г. с вносител И. Н. Н.. Общият размер на захранването е 20 398 лв.

Ревизиращите са посочили, че не са представени доказателства и основание за преводите, поради което е прието, че са налице парични средства с недоказан произход, които подлежат на данъчно облагане. Формиран е изводът, че постъпилите парични средства са свързани с недеklarиран от ревизираното лице облагаем доход по смисъла на чл. 12, ал.1 от ЗДДФЛ, съгласно който облагаеми по този закон са доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по закон. Цитиран

е чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ, съгласно който облагаемият доход е брутната сума на облагаемите доходи, придобити през данъчната година от всички други източници, които не са изрично посочени в този закон и не са обложени с окончателни данъци по реда на този закон или с окончателни данъци по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/.

В резултат на направените констатации на основание чл. 122 от ДОПК е определена данъчна основа за облагане в размер на 29 075,45 лв. / придобити доходи от други източници по чл. 35, т. 6 от ЗДДФЛ - 20 398,00 лв. и 8 677,45 лв. несъответствие между доходи и разходи/. Определен е дължим данък върху доходите на физическите лица за 2015 г. в размер на 2 907,55 лв.

Решаващият орган е извършил корекция, като е приложил различна методика и конкретно за 2015 г. сумата от 20 400 лв., с която лицето е захранило банковата си сметка е изключена от разходната част на таблицата за съпоставка „други разходи“. Така, за 2015 г. не се установява несъответствие, а превишение на доходите над разходите в размер на 8 794,56 лв.

Относно допълнително внесените суми по банковите сметки на ревизираното лице от други физически и юридически лица, решаващият орган ги е приел за доходи по смисъла на чл.10 и чл.12, ал.1 от ЗДДФЛ, които не са обложени и затова правилно са включени от ревизията при определяне на годишната данъчна основа по чл.17 от закона, която подлежи на облагане с данък по чл.48 от ЗДДФЛ. Този извод органите по приходите мотивират с това, че лицето не представя доказателства, въпреки дадената при ревизията възможност, че тези средства са дарени или заети, както твърди.

Конкретно за 2015 г. е установено, че по банковата сметка на лицето е получена сумата в общ размер на 20 398 лв., с наредители М. П. Ч., Г. Е. Р., И. Н. Н.. От жалбоподателя не са представени никакви доказателства, с които да удостовери основанията за получаване на същата. Единствено получената сума в размер на 2 928,00 лв. на 04.12.2015 г. с вносител И. Н. Н. /жената, с която ревизираното лице живее на семейни начала/ не следва да бъде третирана като доход. При данъчна основа 17470 лв. (20 398 лв. - 20 398 лв.) допълнително определеният данък за 2015 г. е в размер на 1 747,00 лв. (заключение на вещо лице таблица 12, стр12, л.158 по делото).

По делото е изслушан свидетел М. П. Ч., който заявява, че жалбоподателят му е бил работник и са приятели, като в периода 2015 -2019г. е захранвал сметките му в банка с парични суми, когато са му трябвали пари, а той му ги връщал, когато има възможност, това било заем за услуга.

Основен решаващ въпрос е дали следва да се вземат предвид в паричния поток на жалбоподателя за 2015 г. твърдените от него като предоставени от М. П. Ч. суми, за които е ангажирал доказателства. Други твърдения и доказателства извън свидетелските показания не са ангажирани по делото и съответно важи преумпцията по чл.124, ал.2 от ДОПК за останалите констатации за средствата за 2015 г. (за Г. Е. Р.), като за И. Н. Н. са взети предвид.

Видно от формирания паричен поток за 2015г. в същия не са взети предвид парични суми, за които се свидетелства по делото. Действително, по делото не се установиха писмени доказателства за получаване на тези средства. Същевременно обаче в настоящото съдебно производство свидетелят Ч.

заяви, че е предоставял в заем парични средства на жалбоподателя, като е запазил банковата му сметка.

Съгласно чл.164, ал.1, т.3 ГПК, свидетелски показания се допускат във всички случаи, освен ако се отнася за установяване на обстоятелства, за доказването на които закон изисква писмен акт, както и за установяване на договори на стойност, по-голяма от 5 000 лв., освен ако са сключени между съпрузи или роднини по права линия, по сребрена линия до четвърта степен и по сватовство до втора степен включително. В този смисъл и чл.158, ал.1 във връзка с чл.57, ал.2 от ДОПК. Предвид посоченото ограничение, в случая е допустимо да се установи със свидетелски показания предоставяне на сума до 5000 лв. за съответния ревизиран период, като в този смисъл съдът разглежда показанията на свидетеля при посоченото ограничение на доказването.

Видно от свидетелските показания на свидетеля, Ч. дал на жалбоподателя суми в размер общо на 8000 лв. Съдът кредитира свидетелските показания на свидетеля в допустимия за такова доказване размер и при определяне на задължението за 2015г.

При съвкупна преценка на изявлението пред съда на свидетеля, съдът достигна до извод, че за част от получените от жалбоподателя в брой суми, внесени по банковите му сметки за ревизираните периоди се доказва, че са заем и не представляват облагаем доход. За 2015г. от данъчната основа следва да се извадят 5000 лв., при което данъчната основа става 12470 лв. и данъкът следва да се определи на 1247 лв. – данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за 2015г. и съответните лихви.

3. Задължения за 2016г.

Решаваният орган е приел установеното от него превишение на доходите над разходите на задълженото лице за 2015 г. в размер на 8 794,56 лв. и предвид факта, че липсват данни за извършени съществени разходи, е приел и, че лицето е разполагало със средства поне в този размер, като начална разполагаема сума в брой към следващия данъчен период.

Аналогично на 2015г., решаваният орган достига до извод, че за 2016г. несъответствието между получените от лицето доходи с неговото имуществено и финансово състояние и направените разходи е в размер на 28 340,59 лв.

Получените по банковата сметка на лицето средства в общ размер на 24 000 лв. с наредители М. П. Ч. и А. Ю. А. решаваният орган приема, че правилно са приети от ревизията за доходи и подлежат на облагане, като се включват в данъчната основа.

На основание чл. 122 от ДОПК данъчната основа е определена в размер на 52 340,59 лв. – превишението от 28 340, 59 лв. + получените средства по банковата сметка на лицето от други физически лица от 24 000 лв. и дължимият данък е определен от решавания орган на 5 234,06 лв.

Спорните моменти при определяне на задължението за 2016г. са два:

3.1. Следва ли в паричния поток да се отчетат вместо разходите, посочени от ревизията, посочените от вещото лице разходи за издръжка живот (по статистически данни на НСИ) - 4755 лв. Съдът намира, че правилно е изчислението на паричния поток на жалбоподателя за 2016г. – Вариант 3,

таблица 27, лист 180-181 по делото, като разходите, които ревизията включва са необосновано завишени. Ето защо установеното превишение на приходи на разходи за 2016г. е 3800, 33 лв., съгласно таблица 27 от заключението на вещото лице.

3.2. Получените средства от физическите лица М. П. Ч. и А. Ю. А. доход ли са или предоставени средства за други цели.

По отношение на получените средства от М. П. Ч., доколкото не са налице писмени доказателства, че средствата са дадени в заем (правилото на чл.164, т.3 от ГПК и събраните свидетелски показания вече беше приложено за задълженията през 2015г.), то за същите не се опроверга констатациите на ревизиращите органи, че са облагаем доход.

По отношение на твърденията, че жалбоподателят е получил средства от А. Ю. А., за да му заплаща задължения за данъци, такси и други задължения, то по делото се събраха данни, че в периода 2015г.-2019г. по партии за недвижими имоти са извършвани плащания/не са извършвани, при които обаче не може да се определи кой е извършил плащания – писма от служби при Столична община (л.212, 213), от „Електрохолд Продажби“ ЕАД (л.217 и сл. по делото). Плащанията са на каса, с приходни квитанция или по банков път, като не е отразено името на жалбоподателя като платец. Ето защо, не се опровергава по делото тези получени средства да са приходи за ревизираното лице.

С оглед горното за 2016г., предвид че съгласно възприетия от съда вариант на заключение на вещото лице, че не е налице недостиг на парични средства, а превишение на приходите на разходите от 3800, 33 лв., то данъчна основа са получените средства по банковата сметка на лицето от други физически лица от 24 000 лв. и данъкът следва да се определи на 2400 лв. – данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за 2015г. и съответните лихви, изчислени от вещото лице в размер на 963, 35 лв. (т.3, вариант III, л.195 по делото) .

4. **Задължения за 2017 и 2018**

За 2017 г. и 2018 г. не е установено несъответствие между получените приходи и направените разходи, а превишение на доходите над разходите в размер на 67 261,14 лв. за 2017 г. и в размер на 28 018,33 лв. за 2018 г.

Определените от ревизията задължения произтичат от облагане като приходи на получените средства по банковата сметка на лицето от други физически лица.

За 2017 г. са обложени като приходи получените средства в общ размер на 140 540 лв. с наредители В. Г. Ц., К. С. А., „БИЛДИНГ СЪЛЮШЪНС“ ЕООД, като ревизираното лице е внесло и сума с основание „по договор №НДОРСІU173627647“. За 2017 г. установения данък е в размер на 14 054 лв.

За 2018 г. ревизираното лице е получило по банковата си сметка сумата в общ размер на 29 328 лв. с наредители В. Г. Ц. и В. Г. Ц..

За 2018 г. установения данък е в размер на 2 932,80 лв.

Жалбоподателят не представи доказателства, които да опровергават изводите на ревизията, че се касае за облагаеми приходи. Няма писмени доказателства, че средствата, предоставени от лицата М. Ч., Г. Р., В. Ц., В. Ц., А. А. са дадени

в заем или с друга цел, която да ги окачестви като необлагаем доход, като средства, които не са доход за получателя им.

В този смисъл следва да се кредитира вариант III на изчислението от вещото лице данъчна основа, данък и лихви, даден в т.3, таблица на л.195 по делото, като годишното данъчно задължение, изчислено от вещото лице съвпада с това на ревизията, при все че е направено преизчисление на разходите за издръжка и живот, като е приложило по години статистическите данни от НСИ. Т.4 не следва да се кредитира, тъй като няма налични данни и документи, които да установяват твърденията на жалбоподателя за получените средства, на захранванията на банковата сметка, че не са доход, а са парично движение на средства на трети лица или заеми.

Жалбата е неоснователна в тази част и следва да се отхвърли.

5. Задължения за 2019 г.

За тази година след решението на ответника се приема, че не се установява несъответствие между получените приходи и направените разходи (изключена е от разходната част на потока сума от 41 400 лв., с която лицето е захранило банковата сметка). Данъчните задължения са определени във връзка с експертизата на продаденото от ревизираното лице право на строеж за построяване на 4 броя обособени обекта в изграждаща се сграда в [населено място]. Възложена е експертиза от оценител, която дава обща пазарна цена на правото на строеж за четирите имота в размер на 73919 лв. към 13.06.2019г., съгласно Наредба №Н-9 от 14.08.2006 г. Ревизиращите органи приемат, че Я. С. Я. е получил сума в размер на 73919 срещу продажбата право на строеж на недвижими имоти. Решаващият орган приема обаче друго като размер на задължението, като анализира разпоредбите на чл. 77 от ЗДДФЛ и чл.16, ал.1 от ЗКПО, като намира, че неправилно органите по приходите са определили облагаемия доход по реда на чл. 29, ал. 1 от ЗДДФЛ като такъв от друга стопанска дейност, вместо да съобразят и приложат разпоредбата на чл. 33 от закона, регламентираща че облагаемият доход от продажба или замяна на недвижимо имущество, включително на ограничени вещни права върху такова имущество, се определя, като положителната разлика между продажната цена и цената на придобиване на имуществото се намалява с 10 на сто разходи. Органите по приходите са намалили приетия за придобити доход с 10 % разходи, но са пропуснали да намалят дохода с centa на придобиване на правото на строеж - 69 724,50 лв. /съгласно НА 158/06.07.2017 г. Решаващият орган счита, че в случая съгласно чл. 33 от ЗДДФЛ данъчната основа следва да бъде определена на 3 775,05 лв. /(73 919,00 лв. – 69 724,50 лв.) – 10%/. Така дължимият данък за 2019 г. следва да бъде в размер на 377,50 лв.

По делото е изслушана съдебно-оценителна експертиза, която дава заключение за пазарната цена без ДДС на правото на строеж на процесните четири недвижими имоти, находящи се в обект „Многофункционален комплекс [населено място], [улица], към датата на сделката 13.06.2019г., общо 9 953, 24 лв. (л.130 по делото). Съдът кредитира експертизата като обективна и компетентна, като вещото лице в заключението си на л.128 по делото и при разпита в съдебно заседание пояснява, че за пазарни аналози е ползвала реално сключени сделки от същата сграда – 6 бр.реално сключени сделки.

Вземайки предвид тази пазарна оценка – 9 953, 24 лв. неоспорена от страните, съдът достигна до извод, че не следва да се определя дължим данък, предвид, че данъчната основа не е положителна величина при горното изчисление по чл.33 от ЗДДФЛ, с прилагане подхода на решаващия орган. РА следва да бъде отменен в тази част на определено задължение за 2019г., главница и лихви.

Воден от горното, настоящият съдебен състав следва да измени обжалвания РА, в частта, неизменена с решението на ответника, в която са установени задължения по ЗДДФЛ както следва: за периода 2015 г., като определи данъка в размер на 3387,73 лв. и съответните на изменението лихви; в частта за периода 2016г., като определя данъка в размер на 2400 лв. и съответните на изменението лихви, за периода 2019г. отменя определения данък в размер на 377,50 лв. и лихвите към това задължение и не определя данъчно задължение за 2019г.

В останалата част жалбата следва да се отхвърли.

Страните не са направили претенция за разноси и съдът не присъжда такива. Предвид изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК Административен съд София-град, Първо отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Ревизионен акт №Р-22221920000496-091-001/14.04.2021г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-София, изменен с решение № 1086/16.07.2021г. на директора на Дирекция “ОДОП”-София в обжалваната пред съда част на установен данък върху годишна данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ както следва: за периода 2015 г., като го определя на 1247 лв. и съответните на изменението лихви; за периода 2016г., като го определя на 2400 лв. и съответните на изменението лихви, за периода 2019г. отменя определения данък в размер на 377,50 лв. и начислените лихви и не определя данъчно задължение за 2019г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: